

Starší James B. Martino

Sedmdesátník

Všechny věci společně působí pro dobro

Možná se v tomto životě nikdy nedozvíme, proč čelíme tomu, čemu čelíme, ale můžeme si být jisti tím, že díky těmto zážitkům můžeme růst.

Když jsem byl ještě chlapec, vždy jsem se těšil na jaro. Jakmile se oteplilo, byl jsem připraven na baseball. Jako většina malých chlapců i já jsem si přál, aby se ze mne stal velký baseballový hráč. Vzpomínám si na jeden příběh o velmi malém chlapci, který měl podobný sen. Toužil po tom, aby se stal příští baseballovou hvězdou, a tak se rozhodl jít ven a trénovat. V jedné ruce držel míček a ve druhé pálku, a míček vyhodil do vzduchu. S přáním míček odpálil co nejdále, promáchl ze všech sil pálkou, ale míček spadl na zem, aniž by se pálky vůbec dotkl. Chlapec se nenechal odradit a zkusil to znovu. Když se chystal vyhodit míček do vzduchu, jeho odhodlání rostlo s myšlenkou na to, jak prudce míček odpálí. Ale běda, výsledek byl stejný. Míček ležel na zemi. Jak ale každý dobrý hráč ví, vyautování jste až po třech pokusech. Soustředil se ještě usilovněji, vyhodil míček do vzduchu a máchl pálkou prudčeji než kdy předtím. Když míček znovu spadl na zem, do očí se mu začaly drát slzy. Pak se mu najedou na tváři objevil

velký úsměv a zvolal: „To jsem ale nadhazovač!“

Každý z nás bude čelit zkouškám, a jak ukazuje tento zjednodušený příklad, to, jak na tyto obtíže budeme reagovat, bude rozhodovat o našem úspěchu a štěstí. Každý z nás bude čelit protivenství, ať jsme kdekoli. V písmech se učíme, že „musí nezbytně býtí ... protiklad ve všech věcech“.¹ Každý z nás bude čelit obtížným obdobím, a otázkou není to, kdy jim budeme čelit, ale jak jim budeme čelit.

Jen několik let předtím, než Svati v Římě museli čelit pronásledování, které patří k těm nejkrutějším v celé křesťanské éře, nám apoštol Pavel

dal zajímavé ponaučení. Připomněl Svatým, že „milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému“.² Náš Nebeský Otec, který nás bezvýhradně a dokonale miluje, nám umožňuje získávat zážitky, které nám pomáhají rozvíjet rysy a vlastnosti, které potřebujeme pro to, abychom se stávali čím dál tím více podobnějšími Kristu. Naše zkoušky přicházejí v mnoha různých podobách, ale každá zkouška nám umožní stát se více takovými, jako je Spasitel, pokud se naučíme rozpoznávat to dobré, co každá taková zkušenost přináší. Když této nauce porozumíme, získáme větší ujištění o lásce našeho Otce. Možná se v tomto životě nikdy nedozvíme, proč čelíme tomu, čemu čelíme, ale můžeme si být jisti tím, že díky těmto zážitkům můžeme růst.

Uvědomuji si, že je mnohem snazší se ohlédnout, když už je zkouška za námi, a vidět, čemu jsme se ze svých zážitků naučili, ale výzvou je získat onen věčný náhled, zatímco zkouškami procházíme. Některým naše zkoušky nemusejí připadat velké, ale pro každého z nás, kdo jimi prochází, jsou tyto zkoušky skutečné a vyžadují od nás, abychom se před Bohem pokorili a učili se od Něho.

V tuto velikonoční neděli vzpomínáme na život našeho Spasitele. A právě Jeho si přejeme napodobovat ve

veškerém svém jednání. Dovolte mi zmínit pět věcí, kterým se můžeme naučit z oněch posledních hodin Spasitelova života na zemi a které nám mohou pomoci čelit našim zkouškám.

Zaprvé – Ježíš se nesnažil konat svou vůli, ale pouze vůli svého Otce. Zůstal oddaný svému posvátnému poslání i v době zkoušky. Když v zahradě getsemanské padl na tvář, prosil: „Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne, ale však ne má vůle, ale tvá staň se.“³ Někdy procházíme bolestí a zármutkem, abychom mohli růst a byli připraveni na možné zkoušky v budoucnu. Ptám se vás, matek: „Uděly byste někdy něco, co by vašim dětem přivedilo bolest a vehnalo jim slzy do očí, i když nic špatného neudělaly?“ Samozřejmě, že ano! Když matky berou své malé děti k lékaři na očkování, téměř každé dítě opouští ordinaci v slzách. Proč to děláte? Protože víte, že malá bolest nyní je ochrání před možnou bolestí a utrpením v budoucnu. Náš Otec v nebi zná konec od počátku. Je třeba, abychom následovali příklad Spasitele a důvěřovali Mu.

Zadruhé – když čelíme zkouškám, musíme se naučit nestěžovat si a ne-reptat. Nefi nám po velikém vidění o Spasitelově smírné oběti řekl: „Pročež oni ho bičují, a on to snáší; a oni ho bijí, a on to snáší. Ano, oni na něj plivají, a on to snáší pro svou milující laskavost a shovívavost vůči dětem lidským.“⁴ Musíme se vždy pokusit problém napravit a zkoušku překonat, ale místo otázek „Proč já?“ nebo „Čím jsem si to zasloužil?“, bychom se možná měli ptát „Co mám udělat? Čemu se mohu díky této zkušenosti naučit? Co mám změnit?“

Když jsme s manželkou před několika lety sloužili ve Venezuele, náš nejmladší syn opustil pohodlný život

na střední škole a odjel s námi. Nestěžoval si, ale bylo zřejmé, že pro něj bylo těžké přijet do této země, kde pro něj bylo všechno nové; ale díky úžasným a nečekaným událostem se tyto zážitky proměnily ze zkoušky na nesmírné požehnání v jeho životě. Dosáhl toho tím, že změnil svůj postoj a osvojil si odhodlání uspět.

Zatřetí – když čelíme problémům, musíme usilovat o větší pomoc od Boha. Dokonce i Spasitel nás všech měl potřebu modlit se „horlivěji“, když byl v zahradě getsemanské.⁵ Když toto budeme dělat, můžeme se tím naučit získat velkou víru. Musíme pamatovat na to, že odpovědi od Nebeského Otce od nás často danou zkoušku neodejmou, ale místo toho nás Bůh posiluje, zatímco zkouškou procházíme. Pán může, podobně jako to učinil v případě Almových následovníků, „[ulehčit] břemena, jež jsou vložena

na vaše ramena, takže je ani nebudete na bedrech svých pocítovati“.⁶ Procházíme-li zkouškami, kéž nezaohrožíme ani neztratíme oddanost, ale následujeme Spasitelův příklad v tom, že se staneme opravdovějšími, upřímnějšími a věrnějšími.

Začtvrté – učte se sloužit druhým a myslet na ně i v době zkoušky. Kristus byl ztělesněním služby. Jeho život byl plný příkladů toho, jak pomáhat a sloužit druhým, a Jeho největším darem bylo to, co pro nás udělal. Řekl: „Neboť viz, já, Bůh, jsem vytrpěl tyto věci za všechny, aby oni nemuseli trpět, jestliže budou činiti pokání.“⁷ Musíme činit pokání a poté následovat Jeho příklad služby. Když sloužíme druhým, zapomínáme na vlastní problémy, a když se snažíme druhým ulevit v jejich bolesti nebo sklíčenosti, posilujeme tím sebe.

Na poslední generální konferenci

náš milovaný prorok, president Thomas S. Monson, řekl: „Myslím, že Spasitel nám říká, že dokud neztratíme sami sebe ve službě druhým, náš život má jen malý význam. Ti, kteří žijí jen pro sebe, nakonec uvadnou a obrazně řečeno svůj život ztrácejí, zatímco ti, kteří ztrácejí sami sebe ve službě druhým, rostou a vzkvétají – a tím si život zachovávají.“⁸

Zapáté – odpouštějte druhým a nesnažte se svalovat vinu za svou situaci na ně. Někdy se nám chce říci: „Kdyby to neudělali, tak bych pak tak nezareagoval.“ Přirozený člověk má sklon svalovat vinu na někoho jiného, aby tak nebyl odpovědný za své jednání.

Spasitel pohlédl na ty, kteří Ho přibíjeli ke kříži, a prosil svého Otce v nebi: „Odpust jim, neboť nevědí, co činí.“⁹ Nemohli bychom více odpouštět?

Když procházíme životními zkouškami, uchovávejme si věčný náhled, nestěžujme si, modleme se ještě usilovněji, služme druhým a navzájem si odpouštějme. Když toto budeme dělat, pak nám, kteří milujeme Boha, „[budou] všechny věci [napomáhat] k dobrému“.¹⁰ Vydávám posvátné a zaručené svědectví o tom, že náš Otec nás miluje a že poslal svého Syna, aby nám ukázal a připravil cestu. Trpěl, zemřel a byl vzkříšen, abychom mohli žít, a přeje si, abychom „mohli mít radost“,¹¹ i během životních zkoušek. To říkáme ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. 2. Nefi 2:11.
2. Římanům 8:28.
3. Lukáš 22:42.
4. 1. Nefi 19:9.
5. Lukáš 22:44.
6. Mosiáš 24:14.
7. Nauka a smlouvy 19:16.
8. Thomas S. Monson, „Co jsem dnes pro někoho udělal?“, *Liabona*, listopad 2009, 85.
9. Lukáš 23:34.
10. Římanům 8:28.
11. 2. Nefi 2:25.

Starší Gregory A. Schwitzer

Sedmdesátník

Rozvíjejme dobrý úsudek, ale neodsuzujme druhé

Dobrý úsudek nepotřebujeme jen pro porozumění lidem, ale také když činíme rozhodnutí, která nás často povedou buď k Nebeskému Otci, anebo od Něj.

Žijeme ve světě, v němž od nás mnoho situací vyžaduje, abychom vynášeli často nelehké soudy. Přičemž Spasitel nám dal příkázání, abychom své bližní „nesoudili“.¹ Jak to můžeme udělat, a přitom si ve světě plném klamu a zkaženosti uchovat dobrý úsudek? Musíme dobře vážit důležitá rozhodnutí, která činíme v každém období života; když si volíme přátele, hledáme věčného společníka nebo když si vybíráme povolání, které nám umožní postarat se o rodinu a sloužit Pánu. I když nás Spasitel požádal, abychom druhé neodsoudili, očekává, že použijeme dokonalý úsudek.

Možná se nám často stává, že nad druhými vyneseme rychlý soud, který může proměnit nebo pozměnit náš vzájemný vztah. Chybný úsudek je často utvářen díky nedostatku informací nebo proto, že nedokážeme nahlédnout pod povrch toho, co vidíme.

Například se často vypráví příběh o tom, jak Ježíš navštívil Marii a Martu,

které žily s bratrem Lazarem v Betany. Mistr je navštěvoval rád, neboť si u nich mohl odpočinout a těšit se z prostředí spravedlivého domova. Při jedné Jeho návštěvě se Marta věnovala přípravě jídla a Maria se rozhodla posadit Mistrovi k nohám a naslouchat Jeho slovům.

„Ale Marta pečlivá byla při mnohé službě. Kteráž přistoupiš, řekla: Pane, nemáš-liž o to péče, že sestra má nechala mne [samotnou] sloužiti? ...

A odpověděv, řekl jí Ježíš: Marta, Marta, pečlivá jsi, a rmoutíš se při mnohých věcech.

Ale jednohoť jest potřebí. Mariať dobrou stránku vyvolila, kteráž nebude odjata od ní.“²

Tento příběh, který je často používán v nedělních lekcích, vrhá na Martu špatné světlo, pokud se týká její víry. Máme však další příběh o této šlechtné ženě Martě, který nám umožňuje lépe nahlédnout do hloubky jejího porozumění a svědectví. Stalo se to, když Spasitel přišel, aby jejího bratra Lazara